

— naruszenie ogólnych zasad uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa i proporcjonalności ze względu na nakazanie odzyskania rzekomej pomocy od jej beneficjenta.

**Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej
wydanego w dniu 25 września 2008 r. w sprawie F-44/05,
Strack przeciwko Komisji, wniesione w dniu 3 grudnia
2008 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-526/08 P)

(2009/C 44/93)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. Krämer i B. Eggers, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Guido Strack (Kolonia, Niemcy)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 25 września 2008 r. wydanego w sprawie F-44/05 Strack przeciwko Komisji,
- obciążenie skarżącego kosztami postępowania przed Sądem do spraw Służby Publicznej oraz postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie skierowane jest przeciwko wyrokowi Sądu do Spraw Służby Publicznej z dnia 25 września 2008 r. wydanemu w sprawie F-44/05 Strack przeciwko Komisji. Wyrokiem tym stwierdzono nieważność decyzji Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, która odrzucała podanie skarżącego o przyjęcie go na stanowisko kierownika wydziału „Zaproszenia do składania ofert” i nakazywała Komisji zapłatę 2 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę poniesioną przez skarżącego.

W celu uzasadnienia odwołania skarżąca przytacza dwa zarzuty.

1. Naruszenie prawa wspólnotowego poprzez uznanie istnienia interesu prawnego we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności

Komisja zarzuca po pierwsze, że wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji odmownej został uznany za dopuszczalny mimo braku u skarżącego interesu prawnego we wniesieniu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji o powołaniu, wynikającego z jednoczesnego wniesienia skargi odszkodowawczej. Takie rozwiązanie stanowi błąd co do prawa i może prowadzić

do niepewności w odniesieniu do środków wykonawczych, o których mowa w art. 233 WE. Reguła, zgodnie z którą niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności automatycznie pociąga za sobą niedopuszczalność bezpośrednio z nią związanej skargi odszkodowawczej nie znajdowałaby zastosowania w sytuacji gdy brak jest niebezpieczeństwa, że w drodze skargi odszkodowawczej dojdzie do obejścia wymaganego postępowania poprzedzającego czy też innych przesłanek dopuszczalności, a zatem skarga odszkodowawcza mogłaby być dopuszczalna także wtedy gdy skarga o stwierdzenie nieważności jest niedopuszczalna z powodu braku interesu prawnego.

2. Braki w uzasadnieniu odnośnie do wykładni i stosowania przesłanki zaistnienia krzywdy

Po drugie Sąd popełnił w pkt 219 zaskarżonego wyroku błąd stwierdzając, że skarżący rzeczywiście odniósł krzywdę wynikającą z pozbawienia go prawa do rozpatrzenia jego kandydatury przysługującego w określonych okolicznościach. Wniosek ten nieuchronnie oznacza, że niezgodność z prawem decyzji odrzucającej podanie jest jednoznaczna z krzywdą. Taka wykładnia nie uwzględnia faktu, że odpowiedzialność pozaumowna Wspólnoty wymaga łącznego spełnienia trzech przesłanek czyli po pierwsze niezgodności z prawem zachowania zarzuconego instytucjom, rzeczywistego charakteru powoływanej szkody i po trzecie istnienia związku przyczynowego między dwoma poprzedzającymi przesłankami.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2008 r. — Norilsk Nickel Harjavalta Oy i Umicore NV przeciwko Komisji

(Sprawa T-532/08)

(2009/C 44/94)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Norilsk Nickel Harjavalta Oy (Harjavalta, Finlandia) i Umicore SA/NV (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: K. Nordlander, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną;
- Stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

W swej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności konkretnego wpisu grupy czterech związków obejmujących węglan niklu — czystego węglanu niklu, hydroksywęglanu niklu i dwóch innych związków (zwanymi dalej „węglanami niklu”) — do dyrektywy Komisji 2008/58/WE ⁽¹⁾ (zwaną dalej „dyrektywą w sprawie trzydziestego DPT”), stanowiącej dostosowanie do postępu technicznego („DPT”) dyrektywy 67/548/EWG ⁽²⁾ (zwaną dalej „dyrektywą dotyczącą substancji niebezpiecznych”).

Skarżące twierdzą przede wszystkim, że zmieniona klasyfikacja węglanów niklu nie jest oparta na obowiązujących kryteriach prawnych. Ich zdaniem zmieniona klasyfikacja węglanów niklu jest sprzeczna z wymogami dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych, ponieważ nie została poparta danymi i nie stanowi dostosowania do postępu technicznego. Przeciwnie, skarżące twierdzą, że Komisja zmieniła klasyfikację węglanów niklu w oparciu o ocenę ryzyka węglanów niklu przeprowadzoną dla innych celów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 793/93 ⁽³⁾ (zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie oceny ryzyka”). Skarżące twierdzą także, że Komisja oparła się w szczególności na oświadczeniu w sprawie zastosowania odstępstwa, w którym cztery niezależne spółki, włączając w to skarżące, wniosły o zezwolenie na nieprzeprowadzanie niektórych badań wymaganych na mocy rozporządzenia w sprawie oceny ryzyka. Zdaniem skarżących oświadczenie to nie zawierało żadnych informacji mogących uzasadniać zmiany w klasyfikacji węglanów niklu zawartej w dyrektywie w sprawie trzydziestego DPT

W związku z tym skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności dwóch odrębnych aktów Komisji Europejskiej:

- zmienionej klasyfikacji węglanów niklu w pozycji 028-010-00-0 w załączniku F do dyrektywy w sprawie trzydziestego DPT;
- decyzji Komisji o posłużeniu się oświadczeniem w sprawie zastosowania odstępstwa złożonym przez skarżące na podstawie rozporządzenia w sprawie oceny ryzyka, jako podstawą do wpisu zaskarżonej pozycji.

Na poparcie swoich żądań skarżące twierdzą, że zaskarżone akty nie są zgodne z wymogami dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych z następujących powodów:

- a) zaskarżone akty nie spełniają szczegółowych kryteriów oraz wymogów w zakresie danych naukowych dla klasyfikacji w poszczególnych klasach zagrożenia zgodnie z załącznikiem VI do dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych;
- b) przyjmując zaskarżone akty Komisja nie wzięła pod uwagę charakterystycznych właściwości węglanów niklu w kontekście zwykłego obchodzenia się z nimi i zwykłego używania zgodnie z wymogami dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych;
- c) zaskarżone akty nie stanowią dostosowania dyrektywy dotyczącej substancji niebezpiecznych do postępu technicznego i jako takie nie mają podstawy w prawie wspólnotowym;
- d) przyjmując zaskarżone akty i opierając zaskarżony wpis na ocenie ryzyka węglanów niklu na gruncie rozporządzenia w sprawie oceny ryzyka, zamiast stosować art. 4 oraz kryteria klasyfikacji z załącznika VI Komisja przekroczyła zakres swych uprawnień przysługujący jej zgodnie z dyrektywą dotyczącą substancji niebezpiecznych.

Ponadto skarżące twierdzą, że nieważność zmienionej klasyfikacji węglanów niklu w dyrektywie w sprawie trzydziestego DPT należy stwierdzić, ponieważ Komisja nie podała powodów, na których zmiana została oparta, jak tego wymaga art. 253 WE.

⁽¹⁾ Dyrektywa Komisji 2008/58/WE z dnia 21 sierpnia 2008 r. dostosująca po raz trzydziesty do postępu technicznego dyrektywę Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. L 246, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 67/548/EWG w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych (Dz.U. 196, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 z dnia 23 marca 1993 r. w sprawie oceny i kontroli ryzyk stwarzanych przez istniejące substancje (Dz.U. L 84, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2008 r. — Telekomunikacja Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-533/08)

(2009/C 44/95)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Telekomunikacja Polska SA (Warszawa, Polska) (pełnomocnicy: H. Romańczuk, M. Modzelewska de Raad i S. Hautbourg, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2008) 4997 z dnia 4 września 2008 r., nakazującej przedsiębiorcy Telekomunikacja Polska S.A. oraz wszystkim przedsiębiorcom bezpośrednio lub pośrednio przez nią kontrolowanym podporządkowanie się kontroli zgodnie z art. 20 ust. 4 Rozporządzenia Rady nr 1/2003 ⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2008) 4997 z dnia 4 września 2008 r., nakazującej przedsiębiorcy Telekomunikacja Polska S.A. oraz wszystkim przedsiębiorcom pośrednio lub bezpośrednio, całkowicie lub częściowo przez nią kontrolowanym podporządkowanie się kontroli, zgodnie z art. 20 ust. 4 Rozporządzenia Rady nr 1/2003, w ramach postępowania sprawie domniemanego stosowania praktyk niezgodnych z art. 82 WE w sektorze komunikacji elektronicznej.